

Кръсте и Петко Радинъ се грѣхъ и си приказвахъ. Тѣ припомнувахъ си за минжлогодишната коледа и се сговорихъ да отидѣтъ и тази.

У насъ въ Охридъ дѣцата коледуватъ прѣдъ Рождество и ставатъ много рано. Тѣ приготвяватъ си малки дрѣвчета въ видъ на сопи или пѣкъ въ видъ на чукчета и съ тѣхъ тропатъ по вратата и пѣятъ:

— Сива, сива гълъбице,

Къдѣ си се осивила?

— Тамо горѣ на бѣлъ Дунавъ.

— Що имаше, що нѣмаше?

— Злата чаша иконата,

Да служиме млада Бога —

Божикъ ми е на небеси,

Слава Му е по вся земя.

Ке дайте или не?

Слѣдъ това слиза домакинътъ или домакината на кѣщата и имъ дава кестени, орѣхи, бадеми или пѣкъ друго нѣщо. Дѣцата взиматъ подареното, благодарѣтъ, турѣтъ го въ торбитѣ си и отминаватъ по-нататѣкъ, за да тропатъ на други врата.

Стоенчо и Кръсте още прѣди една недѣля бѣхъ си направили клюкалчета, а Петко пѣкъ намѣри минжлогодишното, едно шарено, хубаво клюкалче, съ гладка дрѣжка, което му го подари чичо му Ангелъ. Колко се радвахъ тѣ! Още отъ вечеръта прѣди коледа отивахъ по вратитѣ на стаитѣ въ кѣщи, тропяхъ, пѣехъ горнята пѣсенъ и съ нетърпѣние очаквахъ да дойде самата каледата.

Стоенчо бѣше пѣргаво момченце, на 12 годишна възраст, съ черни очи и голѣми клѣначи. Той бѣше отъ богати родители и всѣкога богато облѣченъ.